

PROLOOG

Terwijl hij door de donkere, onverlichte steegjes van Hub City rende, voelde Barry een rilling over zijn rug gaan. Hij was er zeker van dat hij voor zijn leven aan het rennen was, achtervolgd door zijn grootste nachtmerrie. Toen Barry stuitte op een open plek in de stad, schrok hij zich te pletter door wat hij daar zag liggen. Snakkend naar adem, vulden zijn longen zich met de walgelijke stank van de rottende lijken die her en der verspreid lagen. Het leek alsof ze uiteengereten waren door wilde beesten. Toch zette Barry door. Hij moest zijn vrienden vinden en er zeker van zijn dat alles in orde was met hen. Al lopend door de straten viel het hem op dat hij nog geen enkele levende ziel was tegengekomen in een anders drukke stad. Toen hij bij zijn studentenhuus aankwam, waar zijn vrienden en vriendin gedurende het jaar woonden, ging Barry naar binnen en riep: "Is hier iemand?" waarop hij geen reactie kreeg.

Omdat het woensdagnamiddag was, ging hij ervan uit dat ze nog in het repetitielokaal waren om hun volgende nummer te oefenen. Voor hij terug de deur uitging, nam hij zijn rugzak mee en stopte er zijn zaklamp, korte honkbalknuppel en wat snacks in. Hij snapte zelf niet helemaal waarom hij die dingen nodig had, maar iets in hem zei dat hij ze ooit zou kunnen gebruiken. Hij verzekerde zich ervan dat zijn vrienden nog in orde waren en waagde zich weer in de woeste stad. Tussen zijn vertrek van het studentenhuus en aankomst op school was hij nog steeds niemand tegen het lijf gelopen. Het enige zicht dat hem gegund was, waren de talloze lichamen die volledig uiteengereten over de straat verspreid lagen, bloed en ingewanden overal in het rond. De enige manier waarop hij kon blijven doorgaan, was door zichzelf te overtuigen dat het niet echt was. Net zoals de helse wolf die hij als kind in het donker zag.

Uiteindelijk arriveerde hij op school en ging het gebouw binnen. Toen

hij de binnenplaats bereikte, zag hij het. De moed zonk hem direct in de schoenen door wat hij aantrof. Zijn vrienden hingen in de lucht als poppen aan een touwtje. Alleen hingen ze niet aan een touw of paal, maar leken ze in de lucht te zweven. Hij naderde traag zijn vrienden en kon bijna zien hoe kleine zwarte schaduwen om hen heen wervelden. Het leek alsof die schaduwen zijn vrienden in de lucht hielden en ze poseerden in een T-pose. Barry kon nog steeds niet bevatten wat hij zag, het leek wel een scène een paranormale horrorfilm. Hij probeerde zijn vrienden naar beneden te trekken, maar kon ze geen centimeter verroeren. Ze zaten vast, opgehangen als martelaren genageld aan een kruis. Pas toen viel het hem op dat zijn vriendin, Alice, er niet bij hing. Hij spurtte weg, wanhopig op zoek naar zijn geliefde, hopen dat haar niet hetzelfde lot was toebedeeld. Tranen schoten in Barry's ogen bij de gedachte alleen al dat zijn vriendin dood zou zijn, net als de rest.

“Dit kan niet, niet met mij, enkel in een film!” riep hij.

Hij snelde naar de achterkant van het gebouw en stormde door de deur. Hij verstijfde door wat hij er aantrof. Een wezen dat enkel als een boven-natuurlijke entiteit kan worden omschreven, zweefde in het midden van de ruimte. Het leek alsof het volledig bestond uit dezelfde schaduwen die zijn vrienden daarnet in de lucht hielden. De entiteit had noties van een humanoïde uiterlijk. De romp en algemene vorm leken menselijk, maar werden tenietgedaan door de zes armen die klaarblijkelijk iets in hun greep hielden. Barry kon pas zien wat het vasthield totdat hij rond het wezen cirkelde. Het hield niet zomaar iets vast in zijn greep, het had Alice vastgepind terwijl het haar bloed onttrok! Barry greep uit instinctief naar zijn honkbalknuppel en haalde uit naar het wezen. De knuppel ging dwars door het wezen alsof er niets massief was om naar uit te halen. Alice opende haar ogen en zag Barry als een bezetene zwaaien met zijn knuppel. Met haar laatste krachten kon ze nog enkele woorden uitkrijgen.

“Ren, mijn lief. Ren terwijl je nog kan, ik ben er geweest.”

Barry viel achterover en keek op naar haar, denkend dat dit het laatste beeld was dat hij zich zou herinneren van de liefde van zijn leven. Plots

hield het wezen op met bloedzuigen en keerde zich naar Barry toe. Hij voelde hoe de blik dwars door hem heen ging. Het keek naar hem met fel paarse ogen terwijl de halo boven het hoofd van het wezen sneller begon te draaien. "Ga! Snel!" riep Alice net voordat ze het bewustzijn verloor door acuut bloedverlies. Barry sprong recht en snelde naar de deur. Achter hem hoorde hij een zoemend geluid snel dichterbij komen. Hij keek achterom en zag dat het wezen Alice had losgelaten en de halo als projectiel gelanceerd. De halo hakte dwars door zijn linkerarm toen hij naar de deurenklink reikte. Bloed spoot uit de stomp waar zijn arm ooit had gezeten en bekladde de deur in een diep karmijnrode kleur. Barry schreeuwde het uit van de pijn, maar zette door en bleef rennen voor zijn leven.

Ergens, diep in zijn gedachten, had hij al altijd gevreesd dat hij op deze manier aan zijn einde zou komen, maar had al die tijd de tekenen genegeerd, omdat het hem zo was aangeleerd. Het wezen achtervolgde hem terwijl het zijn halo terug aan het opwinden was. Barry rende en rende voor wat voor hem een eeuwigheid aanvoelde totdat hij het gevoel had dat hij niet meer vooruit ging, maar ter plaatse bleef. Hij keek naar zijn voeten en zag dat hij enkele centimeters boven de grond zweefde. Opeens voelde hij een drukkende kracht die hem tegenhield van elke beweging. Hij werd omgedraaid en keek recht naar het aankomende wezen, dat alle zes armen wijd uitgestrekt had. Barry schreeuwde als een zwijn dat naar het slachthuis wordt geleid. Het was een schreeuw van pure doodsangst, en sloot zijn ogen. Hij hoorde de halo naar hem toe snellen en dacht dat dit het einde was.

"Barry... Barry... Kom op, gast. Wakker worden! We gaan onze halte missen," zei Monty. Barry opende zijn ogen en vond zichzelf op de bus op terugkeer van een museumbezoek met Monty.